

LINDA HOWARD

VOALUL
NEGRU DE MIREASĂ

VEIL OF NIGHT
by Linda Howard

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

Editura MIRON

CAPITOLUL UNU

Şase nunţi în cinci zile. *Sfinte Sisoe.*

Jacklyn Wilde nu se putea gîndi decît la mama ei, Madelyn, parteneră cu ea la *Premier*, firma care se ocupa de organizări de evenimente și pe care trebuia să o angajezi, dacă locuiai în zona bună a Atlantei și voiai să-ți impresionezi oaspeții.

Probabil că băuse între două și douăsprezece pahare de Martini, când a acceptat atîtea evenimente, într-un răstimp atît de scurt. Nu ar fi fost o problemă, dacă rezervările ar fi fost pentru orice altceva, dar nu pentru nunți: o petrecere este simplă, în comparație cu nunta, fiindcă ea nu presupune implicare emoțională.

Nunta, pe de altă parte, este un amalgam din toată gama de sentimente omenești cunoscute. Nu e vorba aici doar de mirese; mai sunt mama miresei, mama lui, domnișoarele de onoare, nașii, precum și persoana care duce verighetele, verii care nu au fost invitați la petrecerea de nuntă, culorile care trebuie alese, data, locația, fonturile pentru tipărireia invitațiilor...

- Jaclyn Wilde, strigă funcționara și intrerupse gîndurile tot mai stresante și împrăștiate ale Jaclynei.

Tonul ei era prea vesel. Oare nu realiza că nu se cuvenea să pară atât de veselă, cînd oamenii îi achitau bani pentru amenzi de circulație? Ar fi fost o pretenție prea nerealistă, să se aştepte la un ton trist, însă ar fi putut măcar să vorbească mai rezervat și dezinteresat, decît să țopăie de bucurie că ia banii altcuiva.

Jaclyn își domoli iritarea; ea era alimentată mai mult de numărul impresionant de treburi pe care le avea de făcut în săptămîna următoare, decît de faptul că trebuia să-și achite amendă. La stresul ei se adăuga faptul că uitase să trimită online banii pentru amendă, tocmai fiindcă au avut foarte mult de lucru, iar azi era termenul limită; aşadar, fie trebuia să-și ia timp din program – sporind stresul, pentru că rămînea în urmă – fie risca să fie emis un mandat de arestare pe numele ei. Da, asta chiar i-ar reduce stresul.

Era vina ei că a întîrziat. Dacă în Hopewell, orașul unde locuia ea și unde primise amendă, ar fi existat posibilitatea să se facă plăți online, s-ar fi ocupat de ea astfel, însă nu exista. Se ridică și întinse banii, cîteva minute mai tîrziu ieșea din locul acela, iar amendă fusese deja uitată, fiindcă era primul lucru tăiat de pe lista cu lucruri de făcut.

Se uită la ceas. Avea destul timp să ajungă la următorul client programat – Carrie Edwards, o cătea notorie și unul dintre motivele pentru care șase nunți în cinci zile se echivala cu Misiune Imposibilă. Nunta lui Carrie nu era nici măcar una din cele șase; nunta ei era

de-abia peste o lună, dar Carrie avea accese de furie tot timpul, sau își schimba deciziile în fiecare zi. O domnișoară de onoare deja i-a urat – lui Carrie, nu Jaclynei – să se ducă naibii, o adevărată premieră în experiența Jaclynei.

De obicei, indiferent ce făcea o mireasă, cei care alcătuiau suita miresei scrîșneau din dinți și mergeau mai departe. Chiar dacă renunțau la anumite roluri, se scuzau foarte politicos. Nu și fata aceasta; tot timpul a criticat-o pe Carrie și nu și-a retras cuvintele.

Cînd a avut loc incidentul, Jaclyn a avut grija să stea de-o parte, ca să poată zîmbi în voie, apoi și-a luat o expresie neutră și a ieșit la înaintare, ca să încerce să evite o păruială sau niște ochi scoși cu gheare de pisică. I-ar fi plăcut ei să o vadă pe Carrie cu un ochi vînăt, dar afacerile rămîn afaceri.

Dacă nu ar fi fost atât de preocupată de gîndurile proprii, poate că s-ar fi ținut mai bine pe picioare, însă cînd ușa s-a deschis brusc spre exterior, ea a fost luată prin surprindere și ușa a împins-o direct într-un tînăr înalt, brunet, în costum, care tocmai intra în holul mare. Atît a exclamat ea: "Uups!"

În urma impactului i-a căzut servietă din mînă și s-a dus învîrtindu-se spre celălalt perete. În clipa aceea i-a alunecat un picior, fiindcă purta pantofi cu toc cui, iar ea s-a panicat și instinctiv l-a apucat de braț pe bărbat, ca să nu cadă. Mîna liberă i-a nimerit exact sub sacoul descheiat, unde s-a însfipt în materialul alb al cămășii,

Brațul atinse într-o parte ceva foarte tare și zări o bucată de piele, înainte să identifice speriată un *toc* pentru *pistol*, care aparținea, desigur, unui *polițist*. Dat fiind că se aflau în clădirea primăriei, concluzia a fost atât implacabilă, cât și logică.

Brațul pe care s-a sprijinit ea devenise de oțel, cînd bărbatul l-a încordat, ca să-i ofere susținere; se întoarse pe jumătate, iar cu mîna cealaltă o apucă bine de talie. Timp de o secundă și atât, cât i-a trebuit să-și recapete echilibrul, s-a lipit de un trup Cald, foarte solid și absolut masculin.

Cînd i s-a părut că e sigură pe picioarele ei, bărbatul i-a dat drumul, însă nu s-a retras chiar imediat. Ea răsuflă prelung, vizibil impresionată. Îi bătea inima foarte tare, din pricina şocului neașteptat, dar și fiindcă mai avea puțin și cădea. O căzătură pe holul alunecos al primăriei ar fi fost cireașa de pe tort în această zi absolut oribilă; de fapt ultimul lucru de care avea nevoie acum era să-și scrîntească glezna sau altceva mai rău. În acest moment o gleznă afectată ar fi însemnat pentru firma Premier o criză de timp imposibil de administrat.

- Vă simțiți bine, doamnă?

S-a aplimat ușor spre tîmpla ei cînd i-a vorbit, iar din gură îi răzbătea o aromă mentolată de gumă de mestecat, plăcută. Avea o voce groasă, baritonala și caldă, cu note guturale, care o înăspreau puțin, dar îi dădea o senzualitate și un fel de...mai mult. Nu-și dădea bine

seama ce putea însemna acel *mai mult*, doar că l-a percepuit acolo...la stai puțin. I-a spus cumva *doamnă*?

Oare chiar arăta ca o bătrînă?

Jaclyn își ascunse iritarea provocată de modul în care i s-a adresat bărbatul. Insigna de la piept explica acest "doamnă". De fapt, oriunde mergeai în sud, aveai parte de această formă de adresare. Practic el nu făcuse referire la aspectul ei; era polițist, în serviciul public și trebuia să dea dovadă de bune maniere.

Răsuflă încă o dată, după ce își dădu seama că nici acum nu-i dăduse drumul nici la mînă, nici la cămașă. Nici el, bietul, nu putea face un pas, astăzi timp cât ea se sprijinea de el. Cu un efort suplimentar, Jaclyn își descleaștă degetele de la ambele mîini, apoi făcu un pas înapoi.

- Sînt bine, zise ea, uitîndu-se la el, care era foarte înalt. Vă mulțumesc pentru că m-ați susținut. Nu eram atentă pe unde mergeam. O mică porțiune a creierului ei, aceea rezervată hormonilor și deciziilor iraționale scoase un fluierat admirativ. Dintr-o dată simți un val de căldură și surescitare. Doamne, ce bine arăta și nu era nimic copilăresc la el, însă puterea lui părea mai degrabă să-i reflecte competențele și nu neapărat trăsăturile fizice. Există băieți și există bărbați. Acesta era un *bărbat*. Bărbatul acesta avea acea calitate indiscutabilă, numită sexappeal, dar și maturitate și putere, toate amestecate, avînd ca rezultat un întreg care radia potență.

El surise timid, iar buzele i s-au arcuit natural, firesc.

- Cam înghesuit totul pe aici, mai ales cu traficul...
- Nu-mi pomeniți de *trafic*, zise Jaclyn.

El privi în direcția de unde venise ea, apoi zîmbi din nou, fiindcă înțelesese aluzia. Zîmbetul lui i se pără mai atrăgător decât ar fi trebuit.

Jaclyn cunoscuse foarte mulți bărbați, dată fiind activitatea ei; din păcate, mai toți erau în pragul căsătoriei. Desigur, nu i se întîmplase des, dar îi atrăgea atenția ceva special la un bărbat: o privire, chimia neasteptată... iar acum, sincer, trecuse ceva timp de când nu a mai avut timp să admire vreun bărbat.

Nici acum nu avea timp, desigur. Trebuia să se grăbească, altminteri va întîrziua.

- Mulțumesc din nou. Scuze că mai aveam puțin și vă puneam la pămînt.

După aceste cuvinte, dădu din cap spre polițistul politicos, îi spuse un prietenos – nu prea prietenos – la revedere, după care se uită de jur împrejur după servietă scapată din mînă.

Aceasta alunecase tocmai în capătul celălalt al holului și se oprișe în perete. Pînă să ajungă ea la servietă, se aplecă după ea și o ridică un bărbat burtos, îmbrăcat în niște blugi pătați și un tricou lăbărțat.

- Poftim, doamnă, spuse el și-i dădu servietă, apoi zîmbi cît a putut de călduros, în ciuda aspectului dur.
- Mulțumesc, zise Jaclyn și luă servietă,

răsplătindu-l pe stîngaciul salvator cu un surîs cordial, mai cordial decât acela oferit polițistului, fiindcă nu era atrasă de acest bărbat, aşadar nu i se părea la fel de periculos să fie amabilă cu el, aşa cum ar fi fost, dacă era prea ambilă cu polițistul.

Își continuă traseul spre ieșire și se minună singură de absurdul acestei concluzii, din punct de vedere logic, dar o consideră totuși extrem de solidă, la nivel instinctual, pur feminin. Nu avea timp pentru polițist, nu avea timp să se lase atrasă de el, deci nu intenționa să facă nimic pentru a-l atrage.

În timp ce se îndepărta, era aproape sigură că el o urmărește cu privirea, dar nu îndrăznea să se întoarcă și să se uite. Nici nu avea nevoie să se întoarcă; practic simțea privirea bărbatului arzîndu-i spatele.

Se grăbi spre parcare și scoase cheia, apăsînd telecomanda ca să descuie Jaguarul gri-oțel, cu puțin înainte să ajungă la el. Deschise repede portiera, azvîrli servietă pe scaunul din dreapta și urcă la volan. Primul gest a fost să încuie pe dinăuntru portierele, acesta devenind un gest reflex deja, ca măsură de asigurare a propriei siguranțe. Porni motorul și își fixă centura de siguranță.

Nu mai avea nevoie de încă o amendă, aşa că urmări atentă vitezometrul. Mai ales că intenționat nu se grăbea la întîlnirea cu Carrie Edwards; doar atît putea să facă în privința direcției în care rula mașina, deși cocheta cu ideea să o sune pe mama ei și să-i spună ”

„Imi vine să vomit, am crampe și probabil am făcut pojar; nu pot să te ocupi tu de întâlnirea cu Carrie?”

Ce dacă Madelyn era ocupată cu ultimele detalii pentru o nuntă de mîine și mai trebuia să participe și la repetiție? Madelyn acceptase să o ajute pe Carrie de la bun început, aşadar i se părea foarte corect ca ea să aibă plăcerea întrevederii cu aceasta.

Jaclyn oftă îngîndurată. Nu, nu-i putea face asta tocmai mamei ei. Mă rog, probabil nu putea. Desigur, nu se grăbea să o întâlnească pe Carrie, care era culmea răutății în această afacere, care putea scoate ce e mai rău din anumite femei. Uneori un client poate să fie o încîntare de la început, pînă la sfîrșit. Totuși, foarte des personajele principale o făceau să se întrebe dacă nu cumva există motive serioase pentru care cineva alege să se căsătorească la primărie, sau într-o capelă din Las Vegas – nu că ea și-ar fi exprimat părerea cu glas tare. Adevărul era că nunțile erau pentru ea pîinea cea de toate zilele.

Astăzi se întâlnea cu Carrie la sediul firmei Premier, aflat în Buckhead, dar mîine urmau cîteva întrevederi cu firma de catering, cu cofetarul pentru tort și cu decoratorul floral – toate se vor derula în sala de petreceri din Hopewell. Carrie comandase totul cu cîteva luni în urmă, dar mai avea de luat hotărîri de ultim moment, iar mireasa-monstru trăgea de timp.

Mireasa era cea care trebuia să participe la aceste întrevederi cu furnizorii, dar Carrie a insistat ca toți să

vină la ea, fiindcă îi plăcea enorm să fie în centrul atenției. În mintea ei era foarte Importantă, iar asta însemna că oamenii trebuiau să vină la ea și nu invers.

Cum era vorba de o nuntă mare și foarte scumpă – mirele era fiul unui senator – toți cei implicați au fost de acord. Evident, mireasa a insistat ca Jaclyn să fie și ea prezentă. Mîine promitea să fie încă o zi de groază, întrucît presupunea să o întâlnească pe Carrie, iar în plus mai avea și prima dintre cele șase-nunți-în-cinci-zile, de care trebuia să răspundă.

Deși Madelyn se ocupa de nuntă, în mod inevitabil, mai erau urgențe de rezolvat, iar ele presupuneau ajutor suplimentar, chiar dacă asta nu însemna decît să stea la telefon și să aștepte o altă limuzină, fiindcă nu corespundeau culoarea celei dintîi, sau aceasta nu pornea, sau fiindcă fata cu florile a vomitat și i-a murdărit smochingul mirelui, iar acum era nevoie de altul. În ziua nunții trebuiau să fie pregătite să se întîmple orice.

Jaclyn ajunse la birou cu cinci minute înainte de întâlnirea programată. Bineînteles, Carrie era deja acolo și o aștepta în biroul ei. Diedra, asistenta Jaclynei stătea la biroul din anticameră, care era înțesat cu albume și mostre de materiale, precum și cu fotografii. O privi pe Jaclyn cu frustrare și cu înțelegere, făcîndu-i semn cu capul spre birou.

Jaclyn luă o poziție adecvată misiunii dificile pe care o avea de înfruntat și apăsa pe clanță. Nici nu reuși să facă un pas în birou, că apăru Carrie cu o expresie